

[Frode Jakobsen.]

som overhovedet har lov til at melde sig til hjemmeværnet. Derfor opstillede jeg ved første behandling det ideal, at nok skulle der være udskrivning til civilforsvaret, men det skulle stå enhver frit for at sige: nej, jeg vil hellere stå i forsvaret med våben, i hjemmeværnet.

Hjemmeværnet og civilforsvaret er jo ikke to konkurrerende ting; det er tværtimod to sider af samme sag: Danmarks betryggelse i den dystre tid, vi lever i. Og at der heller ikke føles nogen konkurrence mellem de to, hjemmeværn og civilforsvar, bevises ved det fællesskab, som vi ikke sjældent har i arbejdet for tilgangen.

En forhandling mellem de forskellige instanser siden lovforslagets første behandling har da også bragt det rigtige resultat, et resultat, som kan accepteres af indenrigsministeriet, forsvarsministeriet og civilforsvaret, og et resultat, som hjemmeværnet har grund til helt igennem at være tilfreds med, og jeg tror, det er godt, at hjemmeværnsmændene landet over bliver klar over det. En sådan ordning er let at kontrollere, og jeg synes, det skulle være overflødig at udtrykke ængstelse for, at nogen ledelse vil tolerere, at den udnyttes til at snyde sig fri for enhver forpligtelse.

Udskrivningen til civilforsvaret drejer sig om fire forskellige grupper: de gamle soldater, som ikke mere kan mobiliseres, de unge, som udskrives som egnede til hjemmeværnet, frinumrene og de, der erklæres for uegnede til al krigstjeneste, herunder også hjemmeværnet.

To af de fire kategorier har hjemmeværnet en særlig interesse i eller — synes jeg i hvert fald — en særlig ret til, nemlig de gamle soldater, som med deres uddannelse har en særlig værdi for et hjemmeværn, og dem, som man har peget specielt på som egnede til hjemmeværnet. Det er de to grupper, som nu efter ændringsforslagene har fået det frie valg: civilforsvar eller hjemmeværn. Man kan måske i første omgang synes, at det er broderparten, hjemmeværnet på den måde har taget; men så misforstår man situationen, for der er en forskel, den forskel, at civilforsvaret simpelt hen beslægtet de to af de fire grupper: frinumrene og de kasserede, medens de to andre kategorier, som rigtignok er de to største, bare får lej-

lighed til frit at træffe et valg. Jeg håber på, at en stor del af dem vil benytte sig af denne lejlighed, men der er ingen fare for eller, om man vil, ingen chance for, at det bliver så mange, at civilforsvaret ikke kan få nok.

På denne baggrund vil jeg gerne i betragtning af de bemærkninger, jeg kom med ved første behandling, udtrykke min anerkendelse over for den højtærede indenrigsminister for den forståelse, han har vist også for ting, som ligger uden for hans departement. Jeg vil også gerne sige civilforsvaret tak. Som en mand, der har et ansvar for tilgangen til det frivillige hjemmeværn, ønsker jeg med disse ord at udtrykke min fulde tilfredshed med den form, lovforslaget har fået.

Ellen Poulsen: Mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Vagn Bro, sagde i sin ordførertale, at jeg havde bragt et spørgsmål frem i udvalget, som jeg ville bede den højtærede minister svare på. Jeg vil gerne fremføre dette spørgsmål nu, da vi drøfter denne lovgivning, fordi jeg tror, det er af meget stor vigtighed.

Det er jo sådan, at i opbygningen af det lokale civilforsvar har man tillagt egenbeskyttelsen meget stor betydning, ja, man kan vel endda sige det så stærkt, at netop egenbeskyttelsen ved hurtig og umiddelbar bekæmpelse af indtrufne skader danner grundlaget for alle yderligere hjælpeforanstaltninger. Det gælder således bedriftsværn og karréværn. Alle erkender dette, men desværre svarer realiteterne ikke til erkendelsen. Der er endnu mange virksomheder, som beskæftiger over 75 mand — altså det antal, der forpligter til bedriftsværn — der ikke har foretaget sig noget. Hvad karréværn angår, er der langt igen, før man kan tale om en effektiv ordning. I kommunerne har man brugt forskellige fremgangsmåder, jfr. § 33 i civilforsvarsloven. Man har f. eks. skriftligt anmodet husejerne inden for byområdet og inden for det enkelte karréværns område om at udpege en karréværnsleder og en stedfortræder. Disse ledere og stedfortrædere skulle så efter en uddannelse prøve at etablere et fuldt udbygget karréværn. Men hvordan er det gået? Nogle ejere har skaffet sådanne ledere, nogle ejere har skaffet sådanne ledere, men de allerfleste steder er der ikke